

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.536 van 16 april 2002
in de zaak A. 46.123/XII-1010.**

In zake : Agnes GODAERT,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. VAN DER GUCHT,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Denijslaan 201

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE,
die woonplaats kiest bij
advocaat X. LEURQUIN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 390, bus 12.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Agnes Godaert, hulparbeidster, op 27 februari 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit genomen op 28 januari 1992 door de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant, waarbij haar de tuchtstraf van de “verplaatsing” wordt opgelegd;

Gelet op het arrest nr. 39.192 van 7 april 1992 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur F. De Buel;

Gelet op de beschikking van 22 januari 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 10 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. Van Der Gucht, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaat P. De Maeyer, die loco advocaat X. Leurquin verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd F. De Buel;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoekster, die sinds 1 juni 1978 als hulparbeidster is tewerkgesteld bij de provinciale instelling “het Baljuwhuis” te Galmaarden, wordt op 18 september 1991 uitgenodigd om, binnen het raam van een tuchtprocedure, op 8 oktober 1991 voor de bestendige deputatie van de provincieraad van de toenmalige provincie Brabant te verschijnen ten einde gehoord te worden omtrent “de verschillende nalatigheden vastgesteld in de uitoefening van [haar] taken alsmede van bepaalde gedragsfouten”. Verzoekster wordt tevens verzocht om zich op 24 september 1991 op het provinciebestuur aan te melden “om er schriftelijk enkele vragen te beantwoorden en kennis te nemen van [haar] tuchtdossier”.

1.2. Verzoekster neemt op 1 oktober 1991 inzage van haar tuchtdossier en zendt daags nadien de haar schriftelijk gestelde vragen, in totaal zes, terug naar het provinciebestuur met onder elk van deze vragen, het volgende antwoord : “Ik wens op deze vragen te antwoorden ter zitting in bijzijn van mijn raadsman”.

1.3. In vergadering van 8 oktober 1991 besluit de bestendige deputatie om, gelet op het feit dat de raadsman van verzoekster onmogelijk aanwezig kon zijn op 8 oktober 1991 en evenmin in de periode van 23 oktober 1991 tot 11 november 1991, een nieuwe datum voor verhoor vast te leggen op dinsdag 22 oktober 1991, om 10 uur. Deze beslissing wordt aan verzoekster meegedeeld bij aangetekend schrijven met ontvangstbewijs van 15 oktober 1991.

1.4. Bij faxbericht van 18 oktober 1991 deelt de Christelijke Centrale van de Openbare Diensten (C.C.O.D.) mee dat zij overweegt een advocaat in te schakelen om verzoekster te verdedigen en vraagt zij om een nieuw uitstel ter vrijwaring van de rechten van de verdediging. Dit uitstel wordt toegestaan bij beslissing van 12 december 1991 van de bestendige deputatie en terzelfder tijd wordt een nieuwe datum voor verhoor, met name 14 januari 1992 om 10.30 uur, vastgelegd. Deze beslissing wordt aan verzoekster meegedeeld bij aangetekende brief met ontvangstbewijs, verzonden op 20 december 1991.

1.5. Op 9 januari 1992 deelt verzoeksters advocaat mee dat zijn cliënte zes getuigen wenst te laten oproepen zodat hij meent dat, in deze omstandigheden, de zaak moeilijk op 14 januari 1992 kan worden behandeld. In vergadering van 14 januari 1992 besluit de bestendige deputatie verzoekster op 28 januari 1992 te verhoren.

1.6. Bij brief van 24 januari 1992 -ingekomen op het provinciaal bestuur op maandag 27 januari 1992- verstrekt verzoeksters raadsman alsnog verzoeksters antwoorden op de haar voordien schriftelijk gestelde vragen.

1.7. Verzoekster wordt, in aanwezigheid van haar raadsman, op 28 januari 1992 gehoord door de bestendige deputatie. Tevens wordt een van de zes getuigen -dokter Willems- gehoord die verzoekster wenste te laten horen.

1.8. Dezelfde dag besluit de bestendige deputatie aan verzoekster de tuchtsanctie van de “verplaatsing” op te leggen; dit besluit is als volgt gemotiveerd :

“Overwegende dat ons college, in zijn vergadering van 5 september 1991, beslist heeft een tuchtprocedure in te stellen ten aanzien van mevrouw GODAERT Agnes, vastbenoemde hulparbeidster bij het Provinciaal trefcentrum 'Baljuwhuis' te Galmaarden, naar aanleiding van de tekortkomingen in de uitoefening van haar functie nl. weerspannigheid, laster, belemmering van de goede werking van de dienst;

Aangezien mevr. GODAERT met het oog op de afhandeling van de tuchtprocedure op 24 september 1991 inzage heeft genomen van het te haren opzichte samengestelde tuchtdossier;

Overwegende dat tot driemaal toe, op verzoek van mevr. GODAERT Agnes en haar raadsman, het verhoor van de betrokkene werd uitgesteld;

Overwegende dat mevr. GODAERT in de vergadering van 28 januari 1992, door ons college werd ondervraagd en in haar verklaringen en verweermiddelen gehoord over de te haren laste gelegde feiten en waarvan proces-verbaal werd opgemaakt en door betrokkene ondertekend”;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie in een exceptie betoogt dat verzoekster geen actueel belang meer heeft bij de vordering, aangezien zij bij de splitsing van de provincie Brabant is overgeheveld naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie en zulks het gevolg is van de bestreden beslissing die haar tot een “affectatie bij het C.O.O.V.I.” bracht en voorts dat zij tegen deze overheveling nooit bezwaar heeft aangetekend;

2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing een tuchtstraf is; dat omwille van het afkeurend karakter van een dergelijke beslissing moet worden aangenomen dat verzoekster spijs de voormelde overheveling van een moreel belang bij de vordering blijft getuigen; dat de exceptie niet wordt aangenomen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel ontleent aan de schending van de “algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene beginselen van de bewijsvoering”;

3.1.1.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste onderdeel van het middel de schending van het “beginsel van de ‘fair play’” aanvoert doordat noch de administrateur van het “Baljuwhuis” noch de personeelsdienst van de provincie Brabant verzoekster op de hoogte brachten van het dossier dat tegen haar werd samengesteld en zij evenmin door één van beide om een passende uitleg verzocht werd, met het gevolg dat zij zich uiteindelijk diende te verdedigen op “een eenzijdig tegen haar samengesteld dossier dat over een langere periode liep, hetgeen evident een andere indruk op de bestendige deputatie moest maken”, zodat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de loop van het onderzoek geschonden werden en de beslissing die het gevolg is van een dergelijk onderzoek dienvolgens eveneens

door nietigheid [is] aangetast”; dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord voorts nog stelt dat “door de feiten zonder meer op te stapelen, men a priori [wist] dat verzoekster nog onmogelijk zou kunnen slagen in haar verweer” en “alle feiten na ettelijke maanden nog zwart op wit weerleggen, gewoon onmogelijk [was]”;

3.1.1.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede onderdeel de schending aanvoert van “de zorgvuldigheidsplicht en van de algemene beginselen van de bewijsvoering”, krachtens welke beginselen volgens verzoekster de bewijslast van de feiten op de tuchtoverheid rust en deze, zeker bij ontkenning van het personeelslid, niet uitsluitend kan steunen op de klacht van één persoon of de getuigenis van een getuige uit tweede hand; dat zij daarbij nader betoogt dat zij de feiten steeds heeft ontkend en zij deze naar aanleiding van de gestelde vragen zelfs schriftelijk weerlegde, dat zij nochtans beoordeeld werd op grond van de eenzijdige klachten van de directeur en van twee verenigingen waartegen zij verklaringen van ettelijke andere verenigingen stelde en aanbod om zes getuigen te horen, dat aldus door te weigeren meer dan één getuige te verhoren, waar aan de hand van de door verzoekster meegedeelde verklaringen gebleken was dat haar verweer niet kennelijk van elke grond ontbloot was, de bestendige deputatie de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht en de algemene beginselen van de bewijsvoering geschonden heeft;

3.1.2.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat aan de Raad van State geen beginsel van behoorlijk bestuur is bekend krachtens hetwelk van iedere klacht of kritiek die een hiërarchische overste uit aangaande de wijze van dienen van een zijner ondergeschikten ten opzichte van de hogere overheden, onmiddellijk mededeling zou moeten worden gedaan aan het betrokken personeelslid; dat ook geen beginsel is bekend krachtens hetwelk het hele onderzoek in tuchtzaken op tegensprekelijke wijze zou moeten verlopen; dat het volstaat dat het met het oog op een concrete tuchtactie samengesteld dossier ter inzage is van het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid en dat dit dossier enkel die gegevens bevat die de directe aanleiding tot het instellen van de tuchtactie vormden en dit op voorwaarde dat die gegevens, onverminderd een uitdrukkelijke regeling, niet onredelijk ver in het verleden zijn gesitueerd; dat indien ook andere gegevens welke niet de directe aanleiding tot de tuchtactie vormden in het tuchtdossier voorkomen, deze te gelegener tijd ter kennis van het personeelslid moesten zijn gebracht en deze ertegen zijn opmerkingen moest kunnen uiten;

Overwegende dat te dezen de eerste zich in het tuchtdossier bevindende schriftelijke klacht van de administrateur van het “Baljuwhuis” over het gedrag van verzoekster, klacht welke in de tussenperiode werd gevolgd door meerdere andere klachten, dateerde van 23 augustus 1990 en verzoekster op 24 september 1991, hetzij dertien maanden later, kennis kon nemen van dat tuchtdossier; dat die tijdspanne in principe niet als onredelijk lang voorkomt; dat overigens te dezen noch uit verzoeksters antwoorden op de vragenlijst noch uit haar verklaringen op het tuchtverhoor van 28 januari 1992 blijkt dat zij zich bepaalde feiten niet meer of onvoldoende zou kunnen herinneren; dat aldus verzoeksters beweringen betreffende de onmogelijkheid van haar verweer feitelijke grondslag blijken te missen; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.1.2.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat het in beginsel de tuchtverheid toekomt te oordelen of de haar voorgelegde gegevens volstaan om de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden en dat zij dus ook oordeelt of het inwinnen van bijkomende informatie, onder meer middels het horen van getuigen, vereist is; dat de tuchtverheid daarbij gebonden is door de beginselen van behoorlijk bestuur, maar dat ook het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid de plicht heeft loyaal mee te werken aan het tuchtonderzoek, zonder dat het daarbij afstand moet doen van zijn rechten van verdediging;

Overwegende dat te dezen het provinciebestuur reeds bij brief van 17 september 1991 aan verzoekster gevraagd had om bepaalde vragen schriftelijk te beantwoorden; dat verzoekster op de vraag pas is ingegaan bij brief van 24 januari 1992, met andere woorden enkele dagen vóór de vergadering van 28 januari 1992 waarnaar verzoeksters zaak uiteindelijk, en telkens op haar verzoek, was verdaagd; dat verzoekster haar vraag om getuigen te laten horen pas heeft geformuleerd bij brief van 9 januari 1992, hoewel reeds op 24 september 1991 het tuchtdossier ter inzage was; dat niets verzoekster belette reeds vanaf 24 september 1991 verklaringen van haar getuigen in te zamelen; dat zij overigens nergens verduidelijkte betreffende welke aantijgingen zij door welke van de getuigen een verklaring wenste te doen afleggen; dat voorts verzoekster, wat de in de voormelde vragen betrokken feiten betreft, deze niet alle heeft ontkend; dat verzoekster wel betoogde dat de op 15 november 1990 geplande activiteiten -de crea-namiddag die zij zou hebben afgelast- normaal zouden zijn doorgegaan (vraag nr. 4) en dat de betrokken vraag dus “irrelevant” is; dat zij het soms vroegtijdig en zonder toestemming verlaten van haar werk om boodschappen te doen formeel ontkende (vraag nr. 5) en met

verwijzing overigens naar geschreven verklaringen, de gegrondheid betwistte van de klachten omtrent haar “houding en omtrent de gebrekkige uitvoering van [haar] taken zo bijvoorbeeld door een dameskookclub en door een toneelverbond” (vraag nr. 6);

Overwegende dat de op 15 november 1990 geplande activiteiten wellicht, -kennelijk, in tegenstelling tot wat haar hiërarchische overste daags voordien aan de gouverneur mededeelde-, toch zijn doorgegaan, doch verzoekster naliet te antwoorden of dit dank zij of ondanks haar was, met andere woorden of zij al dan niet, minstens, gepoogd heeft die activiteiten af te gelasten; dat gelet op het aan verzoekster verweten eigengereid gedrag het antwoord op die vraag, in dat opzicht, wel relevant is; dat dit eigengereid optreden trouwens ook kan blijken uit haar antwoord op vraag nr. 3 (het negeren van de gebruikelijke procedure bij de aanvraag voor verlof zonder wedde om dwingende redenen van familiale aard); dat hierbij overigens kan worden aangestipt dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster in haar memorie van wederantwoord stelt bij het vierde middel, het feit dat “de overheid haar instemming met de gang van zaken [zou hebben betuigd] door het onbezoldigd verlof te verrekenen in de wedde van verzoekster, en door dit alleszins formeel toe te kennen voor het tuchtverhoor”, geenszins impliceert dat die tenlastelegging “duidelijk ongegrond” zou zijn;

Overwegende dat, wat betreft het soms vroegtijdig en zonder toestemming verlaten van haar werk om boodschappen te doen (vraag nr. 5), de tuchtoverheid, door geloof te hechten aan de verklaringen van verzoeksters overste, mede gelet op de andere aan verzoekster verweten tekortkomingen, de betrokken tenlastelegging redelijkerwijze toch voor bewezen kon houden;

Overwegende dat wat betreft de klachten omtrent verzoeksters houding en omtrent de gebrekkige uitvoering van haar taken (vraag nr. 6) zij stelde dat “deze elke grondslag [missen]” en de vraagstelling “ontkracht” werd door schriftelijke verklaringen van een aantal verenigingen; dat hierbij vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster aangebrachte schriftelijke verklaringen de eveneens geschreven verklaringen, waarin verzoeksters kritiek op de directie van het Baljuwhuis wordt aangeklaagd -zoals de klachten van het Nationaal Vlaams Kristelijk Toneelverbond en van A. Demecheleer-, niet ontkrachten; dat voorts het voorhanden zijn van een aantal tevreden gebruikers van het Baljuwhuis helemaal niet de ontevredenheid uitsluit van andere gebruikers, zeker wanneer men voor ogen

houdt dat verzoekster slechts een gebrekkige, en dus niet een algehele niet-uitvoering van haar taken werd verweten; dat in de gegeven omstandigheden ook die laatste tenlastelegging redelijkerwijze voor bewezen mocht worden gehouden; dat aldus blijkt dat de bestendige deputatie zich voldoende geïnformeerd mocht achten om zonder schending van de zorgvuldigheid en van de regels inzake de bewijsvoering, de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel ontleent aan de schending van het recht van verdediging doordat

1. de bestendige deputatie besloot maar één van de zes getuigen te horen die verzoekster had aangewezen,
2. de bestendige deputatie verzoekster verzocht om voor het verhoor zes vragen schriftelijk te beantwoorden, hetgeen verzoekster deed maar dit antwoord, dat op 24 januari 1992 werd verstuurd, zich op de zitting van 28 januari 1992 nog niet in het dossier bevond, waardoor geen rekening werd gehouden met het antwoord van verzoekster en de behandeling hierdoor minstens had dienen te worden uitgesteld totdat deze gegevens zich in het dossier bevonden,
3. het proces-verbaal slechts na de hoorzitting opgemaakt werd en verzoekster na de middag -toen de raadsman van verzoekster niet meer aanwezig kon zijn- aange- maand werd dit proces-verbaal te ondertekenen waardoor elke controle op de inhoud van het proces-verbaal door de raadsman van verzoekster onmogelijk werd gemaakt zodat diverse inbreuken werden gemaakt op de rechten van de verdediging waarbij elk van deze inbreuken aanleiding geeft tot nietigverklaring van de beslissing;

3.2.2.1. Overwegende dat, wat het horen van getuigen betreft, de Raad van State verwijst naar de behandeling van het tweede onderdeel van het eerste middel;

3.2.2.2. Overwegende, wat verzoeksters antwoorden op de schriftelijk gestelde vragen betreft, dat zij geen enkel bewijs of aanwijzing verstrekt voor haar bewering dat deze antwoorden zich op 28 januari 1992 niet in het tuchtdossier zouden hebben bevonden; dat overigens haar bewering dienaangaande niet strookt met het door haar inhoudelijk niet in vraag gestelde proces-verbaal van haar verhoor, luidens hetwelk verzoeksters raadsman juist verwees naar die schriftelijke antwoorden en melding ervan is gemaakt als volgt : “in bijlage bij onderhavig P.V.”;

3.2.2.3. Overwegende, wat het opmaken en ondertekenen van het proces-verbaal van verhoor betreft, dat het vrijwel onmogelijk is en overigens door geen enkele rechtsregel wordt vereist dat een proces-verbaal van verhoor reeds onmiddellijk bij het einde van dat verhoor zou kunnen worden overgelegd om te worden ondertekend; dat, voor zover verzoekster zich bij de lezing van dat proces-verbaal niet kon laten bijstaan door haar raadsman, het aan haarzelf of deze laatste toekwam om te dien einde uitstel te vragen;

3.2.3. Overwegende derhalve dat ook het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster een derde middel ontleent aan de “schending van een substantieel vormvereiste”, doordat het proces-verbaal slechts na het verhoor werd opgesteld en het pas na de middag ter ondertekening aan verzoekster werd voorgelegd, waardoor niet langer kan blijken of het proces-verbaal al dan niet een getrouwe weergave van de verklaringen is en de bestendige deputatie, “blijkens de uiterst summiere motivering”, haar beslissing precies op dit proces-verbaal van verhoor gesteund heeft;

3.3.2. Overwegende dat verzoekster niet aangeeft op welke punten het proces-verbaal van verhoor haar verklaringen niet getrouw zou weergeven; dat voor het overige wordt verwezen naar de behandeling van het tweede middel; dat het derde middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoekster een vierde middel ontleent aan de “schending van de motiveringsplicht”, die volgens haar hierin bestaat dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en dat, wanneer de “rechtens vereiste feitelijke grondslag van een tuchtstraf” niet met “voldoende zekerheid en klaarheid kan worden vastgesteld”, de overheid de diverse feitelijke en juridische argumenten van de betrokken ambtenaar moet beantwoorden; dat verzoekster meent dat te dezen die feitelijke grondslag voor de beslissing ontbreekt nu zij de haar ten laste gelegde feiten ontkend en weerlegd heeft en zij aanbod getuigen te verhoren zodat de bestendige deputatie niet kon stellen, minstens niet zonder de betrokken getuigen te verhoren, dat de rechtens vereiste feitelijke grondslag van de tuchtstraf met voldoende zekerheid en klaarheid kon worden vastgesteld en zij de plicht had de door verzoekster geformuleerde argumenten te beantwoorden en dat, nu de tuchtoverheid aan verzoekster zelf vroeg om de vragen schriftelijk te beantwoorden, zij met deze antwoorden rekening moest

houden en motiveren waarom de argumenten werden verworpen, te meer aangezien zij de voormelde getuigen niet hoorde;

3.4.2. Overwegende dat moet worden aangenomen dat de tuchtoverheid, zoals blijkt uit de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing, “tekortkomingen in de uitoefening van [verzoeksters] functie nl. weerspannigheid, laster, belemmering van de goede werking van de dienst” heeft in aanmerking genomen, minstens zoals deze, aan de hand van concreet aangevoerde feiten middels de zes aan verzoekster gestelde vragen zijn omschreven; dat al die feiten geacht moeten worden te zijn in aanmerking genomen gelet op de ontstentenis van overwegingen waaruit het tegendeel zou kunnen blijken; dat gebleken is dat verzoekster uiterst laat is ingegaan op het verzoek van de bestendige deputatie om de gestelde vragen schriftelijk te beantwoorden; dat voorts verzoeksters antwoorden niet van die aard zijn gebleken dat zij de door de bestendige deputatie aangenomen voorstelling van de feiten op losse schroeven stelden, dermate dat deze de plicht had ze uitdrukkelijk te weerleggen; dat voorts bij het onderzoek van het eerste middel is gebleken dat verzoekster niet alle ten laste gelegde feiten heeft ontkend, laat staan weerlegd; dat de behandeling van het tweede onderdeel van het eerste middel heeft uitgewezen dat de bestendige deputatie geen onzorgvuldig optreden kan worden aangewreven door de door verzoekster opgeroepen getuigen niet te horen aangezien zij kon oordelen voldoende geïnformeerd te zijn aangaande die feiten; dat met andere woorden de rechtens vereiste feitelijke grondslag voor de tuchtstraf met voldoende zekerheid en klaarheid was vastgesteld, zonder dat het in de gegeven omstandigheden noodzakelijk was dat zij uitdrukkelijk in haar besluit aangaf waarom zij het horen van getuigen overbodig vond; dat de tuchtoverheid op grond van de verslagen van verzoeksters hiërarchische overste en haar antwoorden op de schriftelijke vragen, tot de overtuiging kon komen dat die feiten voor bewezen mochten worden geacht zonder daarbij onzorgvuldig te hebben geoordeeld; dat verzoekster in haar laatste memorie weliswaar een feit in herinnering brengt dat niet zou zijn bewezen, meer bepaald betrokken in de derde haar gestelde vraag en verband houdend met het nemen van verlof; dat deze argumentatie echter de perken van het middel te buiten gaat, nu het zich steunt op het niet beantwoorden van verzoeksters argumenten en het niet volledig ingaan op het verzoek om zes getuigen te horen; dat aldus niet is aangetoond dat de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing -in tegenstelling tot hetgeen verzoekster beweert- “niet met voldoende zekerheid en klaarheid kon worden vastgesteld” nu deze alvast voorhanden blijkt; dat er voorts geen wets- of statuutsbepaling, noch algemeen rechtsbeginsel bekend

is waarbij de tuchtoverheid ertoe verplicht wordt formeel de redenen aan te geven waarom zij niet ingaat op het verzoek van de tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar om getuigen te horen, noch waarom zij zijn feitelijke of juridische argumentatie verwierpt;

3.4.3. Overwegende dat het vierde middel dan ook niet gegrond is;

3.5.1. Overwegende dat verzoekster een vijfde middel ontleent aan “machtoverschrijding”, doordat een van de ten laste gelegde feiten, omschreven in een van de haar gestelde vragen, betrekking had op verzoeksters activiteiten tijdens syndicaal verlof, terwijl uit de wetten ter bescherming van de syndicale vrijheid en het syndicaal recht volgt dat de bestendige deputatie geen enkele bevoegdheid heeft om controle op syndicale activiteiten uit te oefenen zodat, door hierop controle uit te oefenen en dit eveneens in aanmerking te nemen voor het opleggen van een tuchtstraf, de bestendige deputatie haar bevoegdheid heeft overschreden;

3.5.2. Overwegende, ook in de veronderstelling dat het betreffende feit -namelijk dat verzoekster reeds omstreeks 13 uur thuis bleek te zijn hoewel ze syndicaal verlof had aangevraagd voor de hele dag- door de bestendige deputatie in aanmerking werd genomen bij het vaststellen van de bestreden tuchtsanctie, dat het verkrijgen van syndicaal verlof niet uitsluit dat de overheid enige controle uitoefent op het gebruik dat de betrokken personeelsleden van dat verlof maken; dat immers luidens artikel 82 van het koninklijk besluit van 28 september 1984 tot uitvoering van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel, de personeelsleden die vooraf aan hun hiërarchische meerdere een van een verantwoordelijke leider uitgaande persoonlijke oproeping voorleggen, van rechtswege, “gedurende de daartoe benodigde tijd”, vakbondsverlof verkrijgen om deel te nemen aan de werkzaamheden van de in de vakorganisatie opgerichte algemene commissie en comités; dat hieruit moet worden afgeleid dat, aangezien het vakbondsverlof van rechtswege verkregen wordt op eenvoudige voorlegging van de oproepingsbrief, de personeelsleden slechts gedurende de voor de uitoefening van het prerogatief benodigde tijd mogen afwezig zijn [Verslag aan de Koning bij het voormelde koninklijk besluit van 28 september 1984, B.S. 20 oktober 1984, 14059]; dat verzoekster zich kennelijk daarnaar niet heeft gedragen; dat zij immers oproepingen heeft voorgelegd voor deelname aan “de vergadering van een algemeen Comité van de C.C.O.D.” te Sint-Pieters-Leeuw van

“8 tot 20 uur” en desondanks reeds op de middag thuis blijkt te zijn geweest; dat het vijfde middel derhalve niet gegrond is;

3.6. Overwegende dat geen van de door verzoekster aangevoerde middelen gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien april 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.